

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om tillæg til lov nr. 283 af 11. november 1931 angående inddrivelse af underholdsbidrag, fastsatte i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 636.)

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 129 stemmer; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Derefter foretoges:

Tredie behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 84 af 31. marts 1937 om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 635.)

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Rager: Da dette lovforslag var til første behandling for nogle dage siden, gjorde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard også nogle bemærkninger om lovforslaget, hvilket medførte, at den højtærede minister udtalte, at han ikke på grundlag af mine udtalelser var helt klar over, hvorvidt jeg ville anbefale lovforslaget, eller jeg ikke ville anbefale det, hvorimod han efter det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelser var klar over mit partis stilling. Bemærkningen var i og for sig morsom, men den var slet ikke træffende. For de, der vil læse det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards

bemærkninger igennem, vil se, at der hverken står nogen anbefaling for lovforslaget eller noget imod det, så hvordan ministeren ved at høre på dem er kommet til det resultat, er mig ikke rigtig klart, og det er måske heller ikke nødvendigt at få det oplyst. (*Indenrigs- og boligministeren* [Kjærbøl]: Nej!). Men jeg vil gerne benytte de bemærkninger, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde, til at vise, hvorledes de netop underbygger, hvad jeg sagde forleden dag, og er i overensstemmelse med det syn, jeg har på det foreliggende lovforslag.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ønskede som lovens fader i sin tid at pointere, at på det tidspunkt, da loven blev gennemført, var den — med de begrænsede opgaver, som det ærede medlem som indenrigsminister ønskede loven skulle have — fuldt tilstrækkelig. Det ærede medlem gjorde opmærksom på, at der samtidig blev nedsat en kommission, som skulle arbejde med spørgsmålet om hovedstadsordningen, og at loven fra ministerens side dengang kun var tænkt som en midlertidig lov.

Det, jeg nu har gjort opmærksom på, både ved lovens behandling for nogle år siden og ved lovforslagets behandling denne gang, er, at denne lov slår ikke længere til, og jeg har gjort opmærksom på, at den voldtgiftsordning, som findes i loven, har virket dårligt. Men jeg har endvidere gjort opmærksom på, at det er meget vanskeligt herfra at gøre stærke indvendinger eller gøre modstand mod loven, fordi den part, der har procederet på Københavns kommunes vegne, nemlig Københavns magistrat, gennem sine medlemmer i kommissionen i forvejen delvis har givet op. Jeg har pointeret, hvordan det blev indrømmet af kommissionen ved sidste lovændring — som kommissionen iøvrigt havde trukket ud i 4—5 år — at København var blevet dårligt behandlet, og så gav man København et beløb på, jeg tror 1,6 mill. kr., som sådan en art ikke nærmere udregnet trøstpræmie. Og jeg har gjort opmærksom på, at ved denne lejlighed finder jeg også at der ikke har været procederet tilstrækkeligt overfor kommissionen af Københavns medlemmer i denne.

Da indlemmelsesordningen ikke blev til noget, er bunden i det lovforslag, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i sin